

# మహానగరం కథలు -వేదుల సుభద్ర



## మహానగరం కథలు

ఢిల్లీ, బొంబాయి, బెంగుళూర్, హైదరాబాదు, లండన్, పారిస్, న్యూయార్క్. పేరేదైనా, స్వదేశమైనా, విదేశమైనా. ఉన్నది ఎక్కడైనా, తీరు, తెన్ను ఒకటే.. ఆకాశాన్నంటే మేడలూ. ఇబ్బుడి ముబ్బిడిగా పెరుగుతున్న వాహనాలూ, జనాభా, మారుతున్న ప్రజలూ, తరుగుతున్న వనరులూ మానవతా విలువలూ, రోజురోజుకీ చేరుతున్న ఊహకందని మార్పులూ, ఎటువైపో తెలియని జీవన పయనాలు వెరసి. గజిబిబి బ్రతుకుల ఉరుకుల పరుగులతో .. మహానగరాలన్నీ "యమహా" నగరాలవుతున్నాయి.

కాలుష్యమూ, యాంత్రికీకరణా, మెటీరియలిజమూ, స్వార్థమూ, మనుష్యులమధ్య పెరుగుతున్న దూరాలూ, ఆర్థికసంబంధాలే జీవిత సంబంధాలనుకునే రోజులూ ... ఇవేనా నగరాలలోకనిపించేది? ఇంతకు మించి మరేమీ లేదా? కాదు.. తరచి చూస్తే ఆవేశాలూ, ఆనందాలూ, పురోగమనాలూ, బాంధవ్యాలూ, పోటీ తత్వాలూ, గెలుపిచ్చే సంతోషాలు. పంచుకుంటే పెరిగే సుఖాలూ మాట విరుచుకుంటే మిగలని సంబంధాలూ, వెతలే కాదు.. కతలూ కనిపిస్తాయి..

అత్యంత సంపన్నలూ, అతి నిరుపేదలూ కలిసి ఆకాశమనే ఇంటికప్పుకింద కలిసి చేసే సహజీవనాలే మహానగరాలు. ఓపికుండి వింటే సాలభంజికలని మించి చెప్పే కథా సాగరాలు. నిత్యం మారుతున్న మన రోజువారీ జీవన చిత్రాలు.. ఈ మహానగరం కథలు..!!

## ఆవిడుండగా..

" సేతు అన్నా! వచ్చే వారం ఇండియాకి పోయినపుడు చెన్నై కి పోయి అప్పాని చూసి వస్తావు కదా!" ఫోన్ లో అడిగింది కావేరి అన్నయ్యని..

"ఏమ్మా? ఏమయింది? అంతా ఓకేనే కదా.. అప్పా ఫోన్ చేశారా? నేను నిన్నంతా ఫ్లైట్ లో మీటింగ్లో ఉన్నాను"

"ఎమో విషయం సరిగా తెలీలే. అప్పు ఏమీ చెప్పలేదు, ఫోన్ చేశారు, మాములుగానే మాట్లాడారు. లక్ష్మి మామి చెప్పింది అప్పు తనని పనికి రావద్దు అన్నారట. ఎందుకు అని తెలీలే!" అంది కొద్దిగా ఆదుర్దా నిండిన గొంతుతో..

"అరే! అలాగా? ఎందుకు వద్దన్నారో చెప్పలేదా?" అడిగాడు సేతు..

"లేదు, ఆమెకే తెలీదు. కారణం చెప్పలేదు. గత ఆరునెలలుగా వద్దని అంటున్నా రోజూ వచ్చి చూసిపోతున్నా, ఎదైనా పని ఉంటే చేసి పోతున్నా. జీతమిస్తాను, పనికి వద్దలే అంటారమ్మా, మీకెవరికీ చెప్పద్దాన్నారు. ఊరికే డబ్బు తీసుకునేదెలా? అంది ఎందుకు అని చెప్పలేదు. వద్దు అని మాత్రం చెప్పారు అంది" అంది కావేరి..

"నేను వచ్చేవారం ఎట్లాగూ కస్టమర్ మీటింగ్ కి ముంబై వెళ్ళాలి కదా, శుక్రవారం పని ముగించుకుని చెన్నై పోయి చూసి వస్తాను. నువ్వేం బెంగ పడకు. నేను అప్పు తో మాట్లాడతాను, అలాగే లక్ష్మి మామీ ని అప్పు ఆరోగ్యం ఎలా ఉందో కనుక్కో. ఒక్కోసారి మనకి చెప్పరు కదా! ఎదైనా వెంటనే వెళ్ళాలంటే అప్పుడు ప్లాన్ మార్చుకుంటాను" అన్నాడు సేతు.. అంతకంటే ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు..

"సరే" అంటూ చెల్లెలు ఫోన్ పెట్టేశాకా, వెంటనే తండ్రికి ఫోన్ చేశాడు.. రెండో రింగులోనే ఫోన్ ఎత్తారు ఆయన.

"ఓ ఫస్ట్ క్లాస్ గా ఉన్నాను. ఫిల్టర్ కాఫీ తాగుతున్నానూ అంటూ నవ్వారు. వెనక వినవస్తున్న సంగీతం, తండ్రి నవ్వు వినగానే తమ ఇంట్లో అలరుకునే అగర్ బత్తి సువాసన అప్రయత్నంగా తగిలింది సేతు నాసికకి.

తమ మదురై ఇల్లు, ఇంటిముందు రోజూ పొద్దుపొడవకముందే అమ్మ వేసే ముగ్గు.. గజ్జెలందెల అమ్మ పాదాలు చేసే నవ్వుడి, ఇలా ఒక్కొక్కటిగా అతనికి గుర్తు రాసాగాయి..

మీనాక్షమ్మ గుడికి కూతవేటు దూరంలో వాళ్ళ ఇల్లుండేది.

తండ్రి సుబ్రమణియం, తల్లి గాయత్రి, అన్న సదాశివన్, తాను, చెల్లి కావేరి.. ఇదీ సేతు కుటుంబం. తండ్రి తమిళనాడు గవర్నమెంట్ లో పనిచేసేవారు. అమ్మ గృహిణి. తాము ముగ్గురూ గవర్నమెంట్ స్కూల్ లోనే చదువు. గుడి కని, ఊర్లు చూడడానికని వచ్చి పోయే బంధువులు.. ఎప్పుడూ సందడిగానే ఉండేది.

అమ్మా, నాన్నా పొద్దున్నే నిద్ర లేచేవారు. ఐదున్నర కాగానే ముగ్గురినీ అలారం గడియారం లా లేపేవారు. పొద్దున్నే చదువుకుంటే బాగా వంటబడుతుందని.

సేతుకి తెలిసి తమ ఇంట్లో తండ్రి చేసే పని అదొక్కటే. పిల్లల పక్కనే కూర్చుని వుస్తకమో, ఆ రోజు పేపర్ వచ్చేవరకూ నిన్నటి పేపర్ లో మిగిలిన వార్తలో చదువుతూ కూర్చునేవారు.

అమ్మ అప్పటికే వీధి అరుగు కడిగి, వాకిలి తుడిచి, కల్లాపి చల్లి ముగ్గు వేసి, కాఫీ డికాక్షన్ తీసి స్నానం చేసి వచ్చేది.

ఆరు గంటలకల్లా పెద్దలకి కాఫీలు, పిల్లలకి పాలు. ఏడున్నరవరకూ చదివి, అప్పుడు స్నానాలు, టిఫిన్లు కానిచ్చి స్కూళ్ళకి పరిగెత్తేవారు ముగ్గురూ..

అమ్మే కూరలు తరుక్కుని, పప్పు అదీ రుబ్బుకుని, కుంపటి మీద, స్టవ్ మీద , తాము ఇంట్లోనూ, స్కూల్లోనూ తినడానికి సరిపడా వంట వండి, ముగ్గురికీ కారియర్లు సర్ది పెట్టేది..

నాన్న ఎప్పుడూ ఓ చెయ్యి వేసినట్టు గానీ, కనీసం తాను తాగిన కాఫీ గ్లాస్ కడగానికి పడేసేవారు కూడా కాదు. ఆఫీసుకి వెళ్ళి రావడమే పెద్ద పని అయినట్టు ఉండేది ఆయన వ్యవహారం.

పొద్దున్నే స్నానం చేసి సంధ్యావందనం చేసుకుని, విభూతి పెట్టుకుని, తెల్లటి పంచె, బనీన్ కట్టుకుని పడక్కుర్చీలో కూర్చుని సంగీతం వింటూ పేపర్ చదువుకునేవారు. మధ్యలో రెండు సార్లు కాఫీలు. తొమ్మిదిన్నరకి వేడి వేడిగా భోజనం చేసి చెయ్యి కడుక్కుని అప్పుడు బట్టలు వేసుకుని తీరిగ్గాసైకిల్ మీద ఆఫీస్ కి వెళ్ళేవారు.

అ తర్వాత అమ్మ ఇల్లంతా సర్దుకుని, తుడుచుకుని తాము స్కూల్ నించి వచ్చేసరికి సాయంత్రానికి టిఫిన్లు, రాత్రి భోజనానికి ఏర్పాట్లు చేసుకునేది.

చెల్లెలికి బట్టలు కుట్టడం, బాబాయ్ దగ్గరకి, తమదగ్గరకి తిరుగుతూ ఉండే నానమ్మ, తాతగార్లని చూసుకోవడం అన్నీ అమ్మ పనులే. ఇవి కాక ఇంటికి కావలసిన కూరలు, నెల సరుకులు, పాలు, పనిమనిషి లెక్కలు, పెట్టుపోతలు.. పిల్లల జ్వరాలు, మందులూ అన్నీ అమ్మే ఎలా చూసుకునేదో? అనుకుంటే సేతుకిప్పుడు ఎంతో ఆశ్చర్యంగా ఉంటుంది, ఆ రోజుల్లో అది మామూలే కావచ్చేమో కాని, ఇప్పటిరోజులని బట్టి చూస్తే.

ముఖ్యంగా అమెరికా వచ్చాకా. ' ఈ రోజు నువ్వు డిషెస్ చేసేస్తావా?' ' నేను లాండ్రీ చూస్తాలే' అంటూ ఒకరికొకరుగాపని పంచుకుంటూ చేసుకోవడం అలవాటయ్యాకా మరీ..

'బిందెలోంచి నీళ్ళు ముంచుకోవడం కూడా రాదు. గాస్ ఏటువైపు తిప్పితే వెలుగుతుందో తెలీదూ అని అమ్మో, నానమ్మో వెక్కిరిస్తే అదేదో గొప్పతనంగా భావించే ఆ తరం నుంచి తమ తరానికి వచ్చే ప్రయాణంలో చాలా మార్పులే జరిగాయి...

అలాగని నాన్నేమీ చెడ్డవాడో, చండశాసనుడో కాదు.. అమ్మనీ, తమనీ ఎంతో ప్రేమగా చూసేవారు. ఎప్పుడూ ఇల్లు, ఆఫీస్, తన అభిరుచులు తప్ప మరో వ్యాపకం లేనివారు.

తమ ముగ్గురికీ చిన్నప్పుడు కథలు, కొద్దిగా పెరిగాకా శ్లోకాలు, హిస్టరీ ఇవన్నీ చెప్పేవారు. అమ్మ పుట్టినరోజుకీ, వాళ్ళ పెళ్ళిరోజుకీ తప్పకుండా అమ్మకి తెలియకుండా పట్టుచీరలు కొనేవారు. చిన్న చిన్న ఆనందాలెన్నో కలిసి పంచుకునేవారు వాళ్ళిద్దరూ.. ప్రతీ పనీ ప్రణాళికతో చేసుకునేవారు.

నాన్న రిటైర్ అయిన పదేళ్ళకి అమ్మ హఠాత్తుగా గుండె నొప్పితో కన్నుమూసింది..

అన్న జెర్మనీ లో, తాను చెల్లి అమెరికాలో ఉన్నారు అప్పటికే. అందరూ గబ గబా వెళ్ళారు..

ఎప్పుడూ ఏదో ఒక పని చేస్తూ గిలకలా తిరిగే అమ్మ అలా నిస్తేజంగా పడి ఉండడం చూసి తట్టుకోలేకపోయారు ముగ్గురూ.. సేతు కి అమ్మ దగ్గర మరీ చేరిక కావడం వల్ల మరీనూ..

ఏం చెయ్యాలో తెలీనట్టు కూర్చున్న నాన్నని చూస్తుంటే మరీ బాధగా అనిపించింది ముగ్గురికీ.. పరిగెత్తే కాలంతో పాటు చెయ్యవలసినవన్నీ కానిచ్చారు..

నాన్నని అన్నయ్య జెర్మనీ తీసుకువెళ్ళిపోయాడు. అక్కడనించి అమెరికా వచ్చారు. ఈ దేశానికి వచ్చే పెద్దవాళ్ళందరికీ ఎదురయ్యే సమస్యే ఆయనకీనూ.. 'తోచకపోవడం', దానికి తోడు ఒంటరితనం.. అంతకు ముందు అమ్మతో కలిసి వచ్చిన జ్ఞాపకాలు నిత్యం తడుముతూ ఉంటే తట్టుకోవడం కష్టమయింది.

స్వతహాగా ఏ పనీ రాకపోవడం వల్ల ప్రతీదానికి పిల్లలమీద, మనవల మీద ఆధరపడడం ఇవన్నీ ఆయనకి కష్టం గా ఉండేవి.. అతి కష్టం మీద కొన్ని నెలలు గడిపారు..

ఆతర్వాత సేతు ఇంట్లో ఉండగానే ' ఒరే నాన్నా, నేనొక నిర్ణయానికి వచ్చాను.. ఈ దేశాల్లో ఉండడం నావల్ల కాదు, నేను మన దేశానికి వెళ్ళిపోతాను" అన్నారు.

" అదేమిటి నాన్నా? ఎందుకు? అయినా అంత పెద్ద ఇంట్లో ఒక్కరే ఎలా ఉంటారు?" సేతు అన్నాడు.

" అదే, దానికీ ఒక ప్లాన్ వేశాను, నా స్నేహితులు కొందరు మెడ్రాస్ లో ఉన్నారు, వాళ్ళకి దగ్గరలో ఒక చిన్న ఫ్లాట్ తీసుకుంటాను. మన మదురై ఇల్లు అద్దెకివ్వడమో, అమ్మోయడమో మీకేదిష్టమైతే అదే చేద్దాం" అన్నారు.

" అప్పా, మీకు భోజనం, అదీ" అంది సేతు భార్య మేఖల..

" చూద్దామమ్మ, మంచి వంట మనుషులు ఉన్నారుట, అక్కడే నిన్ననే శదగోపన్ అన్నాడు. కొన్నాళ్ళు ప్రయత్నిస్తాను" అన్నారు.

సేతు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

" వస్తూ ఉంటాను కదా అప్పుడప్పుడు, ఇక్కడే ఉండడం అంటే నా వల్ల కాదు" అంటూ గొడవ పెట్టడం మొదలు పెట్టారు..

" మెడ్రాస్ లో అయితే బోల్దంత కాలక్షేపం అవుతుంది నాకు. కచేరీలు, గుళ్ళు, నా పాత స్నేహితులు. నాలాగే సహచరిని కోల్పోయినవాళ్ళూ ఉన్నారు" అన్నారు.

అలా చెప్పి, చెప్పి వాళ్ళని ఒప్పించి వెళ్ళిపోయారు.

మధ్యలో రెండు మూడు సార్లు తనకిష్టమైనప్పుడొచ్చి ఓ నెలా, రెండు నెల్లు ఉండి వెళ్ళిపోయేవారు. ఒక్కరూ ఉంటున్నారన్న బాధ ఉన్నా, తాను కోరుకున్నట్టుగా ఉన్నారన్న తృప్తితో ఊరుకున్నారు తాము ముగ్గురూ.

ఆయన స్నేహితులొకరిద్దరి ఇళ్ళలో పని చేసే లక్ష్మి మామీ వచ్చి వంట చేసి పెట్టేది, ఆయన వద్దనే వరకూ.. ఇవన్నీ గుర్తు చేసుకుంటూనే తండ్రి తో మాట్లాడి ఫోన్ పెట్టేశాడు సేతు.

సందేహాస్పదం గా గానీ, ఆందోళన కలిగించేవి కనీ ఏమీ కంపించకపోయేసరికి కొద్దిగా ఊరటగా అనిపించింది అతనికి.. అదే మాట చెల్లెలితోనూ, అన్నతోనూ, భార్య మేఖలతోనూ చెప్పాడు..

చెల్లెలు కూడా లక్ష్మి మామీతో మళ్ళీ మాట్లాడానని ఆయన తమ దగ్గరనించి ఏమీ దాచటం లేదనే అనిపించిందని చెప్పింది.

దాంతో ఆరోజుకందరూ హాయిగానే నిద్రపోయారు..

తాను ఇండియా వస్తున్నట్టేనా నాన్నకి తెలీదు కనక, చెన్నై వస్తున్నట్టు చెప్పదని చెప్పాడు చెల్లికీ, అన్నకి. అనుకోకుండా వచ్చినట్టు వెళ్ళి ఆయన్ని ఆశ్చర్యపరుద్దామని సేతు ఆలోచన.

మరో వారం తర్వాత చెన్నై లో తమ ఇంటి తలుపు తట్టిన చిన్న కొడుకుని చూసి చిన్న పిల్లడిలా సంబరపడిపోయారు సుబ్రమణియం గారు..

“ రా, రా నాన్నా! తెలియనే లేదే నువ్వు వస్తున్నావనీ” అంటూ కౌగలించుకున్నారు..

హాల్లో మారిన సాఫాల అమరిక. ఎప్పటిలాగే అగరువత్తుల పరిమళం. హాల్లో మూలగా అప్పుడే కుంకుమ బొట్టు పెట్టించుకున్న వినాయకుడి విగ్రహం..ఎక్కడివక్కడ పొందిగ్గా సర్దిన ఇల్లా.. ఎంతో హాయిగా అనిపించింది సేతుకీ..

నాన్న ఎప్పుడూ కూర్చుని చదువుకునే పడక్కుర్చీ అమ్మ చేతూఅ కుట్టిన చిలకలూ, పువ్వులూ ఉన్న బట్ట వేసి బల్కనీలోంచి వెలుగు పడవైపుకి వేసి ఉంది.

“ కాఫీ తాగుదామా? పళ్ళు తోముకున్నవా?” అని అడిగారు ఆయన.

“ లక్ష్మి మామీ రావాలి కదా!” అన్నాడు సేతు, తనకి విషయం తెలియ్యట్టే..

“ వస్తుందిలే ఎప్పుడో తనకి తోచినప్పుడు.మనం అప్పటివరకూ ఎందుకు వేచి ఉండాలి?” అంటూనే క్షణాల్లో వంటగదిలోకి వెళ్ళారు. మరో రెండు నిమిషాలకి ఆ చిన్న ప్లాటంతా పరుచుకున్న చిక్కని, కమ్మని కాఫీ వాసన. తళ తళ లాడే స్టీల్ గ్లాసుల్లో కాఫీ తెచ్చారు.

“ నానా, మీరు?” సేతు ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు..

“ కాఫీ తాగు, ఎలా ఉందో చూడు” అంటూ చిరునవ్వుతో ఇచ్చారు.. ఏదో సాధించిన చిన్న గర్వం ఆయన కళ్ళల్లో, తను ఆశించిన స్పందన కనిపించిన ఉత్సాహం...

ఆ తర్వాత దాదాపు గంట సేపు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఉండి పోయారు.

“అలసిపోయను నాన్నా, ఓ గంట పడుకుంటాను. ఆపైన బయటకు వెళ్ళి భోజేద్దాం. మామీ ఇంకా రాలేదుగా !” అన్నాడు సేతు..

“ సరే, పడుకో! అంటూ పడగదిలోకి వెళ్ళి పక్క దులిపి ఏ. సీ వేసి వచ్చారు. సేతు మంచం మీద వాలగానే హాయిగా నిద్రపోయాడు. గంటన్నాడు, రెండు గంటలకి కానీ లేవలేదు. అప్పుడైనా నాన్న లేపితేనే..

“ అరే, చాలాసేపు పడుకుండి పోయాను, మీకు ఆకలి వేస్తుందేమో? ఇప్పుడే పదినిమిషాల్లో స్నానం చేసి వస్తాను” అంటూ బాత్ రూం లోకి దూరాడు. అక్కడా ఇంతకుముందు లేనంత శుభ్రత, పొందిక..

మళ్ళీ ఆశ్చర్యం సేతుకీ..

స్నానం ముగించి తువ్వాల కట్టుకుని బయటకు వచ్చేసరికి తెల్లపంచె, బనీనుతో సిద్ధంగా ఉన్నారు. ఇండియాలో తమ ఇంట్లో అది కట్టుకొవాలంటే సేతుకెంతో ఇష్టం. నవ్వుతూ తీసుకున్నాడు..

“కొన్నారా?” అంటూ..

“రెండు కొత్తవి తెచ్చి పెట్టాను మొన్న బజారెళ్ళినప్పుడు”. అన్నారు..

అది అమ్మ అలవాటు. ఎప్పుడూ అతిధులకోసమని, తువ్వ్యాళ్ళు, పంచెలు అవి తెచ్చి ఉంచేది.. సేతుకి అప్రయత్నంగా అమ్మ గుర్తొచ్చింది,

ఆ విషయానికే కాదు.. ఇప్పుడు ఇంట్లో కొత్తగా కనిపిస్తున్న పొందికలోనూ కూడా..

మంచం పక్కన ఉన్న బల్లమీదున్న ఫోటోలో నెమలికంఠం రంగు చీరలో ఉన్న అమ్మని చూస్తూ ఉండి పోయాడు కొన్ని క్షణాలు..

"రా నాన్న, భోంచేద్దామా?" అంటూ వినవచ్చింది పిలుపు..

ఆలోచిస్తూనే హాల్ లోకి వచ్చాడు సేతు..

భోజనం టేబిల్ మీద అమర్చి ఉన్న పాత్రలు, కంచాలు, గ్లాస్ లు..

“దా, కూర్చో, వంట ఎలా ఉందో రుచి చూసి చెప్పు. పావక్కాయ్ (కాకరకాయ) ఫ్రై, పూసని కాయ్ (బూడిద గుమ్మడి)కూటు, సాంబార్, రసం, పులియోగరై (పులిహోర), అన్నం, పెరుగు, వడియాలు..” అంటూ మూతలు తీసి చూపించారు..

మరో పావుగంట వరకూ మాట్లాడకుండా తినేశాడు సేతు.. పక్కనే తాను తినడం మర్చిపోయి మరీ కొడుకుని సంబరంగా చూస్తున్న ఆయన..

పెరుగన్నం తిన్నాకా అడిగారు..

"నేను బాగా వండానా? మీ అమ్మలాగా?" అని..

"ఇవన్నీ మీరు వండారా? మామీ రాలేదా?" అన్నాడు సేతు మామీ విషయం తనకి తెలుసన్న విషయం మర్చిపోయి..

"లేదు, రావద్దని చెప్పేశాను.. ఇవన్నీ నేనే చేశాను.. కష్టపడి ఏడాదిగా అన్నీ నేర్చుకున్నాను.. అందుకే లక్ష్మి ని రావద్దన్నాను, అయినా వస్తూ ఉంటుంది.. ఊరికే నువ్వు డబ్బివ్వద్దు అంటుంది మళ్ళీ “అన్నారు..

"నేర్చుకున్నారా? ఎందుకు? ఎప్పటిలాగే మామీ చేసేది కదా?" అన్నాడు సేతు, ఏమనాలో తెలీక.

"నిజమే, లక్ష్మి బాగానే చేసేది.. అయినా మీ అమ్మంత బాగా కాదు, మీ ముగ్గురూ పెద్దవాళ్ళయి వెళ్ళిపోయాకా మొదలయి, మీ అమ్మ దూరమయ్యాకా మరింత పెరిగిన ఒంటరితనం దూరం కావడానికి, నెనెన్నో ప్రయత్నాలు చేశాను. నా స్నేహితులు, పుస్తకాలు, సంగీత కచేరీలు, అప్పుడప్పుడు ప్రయాణాలు..

ఇవన్నీ ఉన్నా ఎక్కడో చిన్న దిగులు.. ఏదో తెలీని గుబులు.. ఎందుకో తెలీని బాధ ఉండేది.. కారణాలు వెతుక్కుంటూ నాలోపలకి తొంగి చూసుకుంటే నా దిగులుకి కారణం ఇదీ అనిపించింది..

మీ అమ్మని నేను నా చేతనయింతలో ప్రేమగానే చూసుకున్నాను, మీకూ తెలుసు ఆవిషయం.. కానీ ఎందుకో మీతరపు వాళ్ళల్లా ఎప్పుడూ ఆమెకి సహాయం చెయ్యలేదు. కేవలం ఉద్యోగం చెయ్యలేదు తప్ప మిగతావన్నీ తనే చేసేది. నేను కేవలం పదినించి ఐదువరకూ ఆఫీస్ కి వెళ్ళి వచ్చి ఏదో పెద్ద భూభారాన్నంతా మోస్తున్నట్టుగా ప్రవర్తించేవాడిని. “అన్నారు

“ఇందాకా మీరివన్నీ చేశారని తెలియగానే నాకెంత సంతోషం వేసిందో అంత కోపం కూడా వచ్చింది, అమ్మకెప్పుడూ మీరేమీ చెయ్యలేదని.. కానీ అది మీ తరం లో మాములు కదా!" అనుకున్నాను అప్పా, కానీ వంట చాలా, బాగా చేశారు. ఎలా నేర్చుకున్నారీవన్నీ? “అన్నాడు సేతు.

“ఇంత నిజాయితీగా నీ మనసులో మాట చెప్పినందుకు థాంక్స్ నాన్నా! ఆ తరం వాళ్ళం అనుకోవడం మన సంతృప్తికోసమే. ఏందుకో నాకది నా పని కాదు అనిపించడమే కారణమేమో.

ఎప్పుడైనా తను నవ్వుతూ 'నేను లేకపోతే ఒక్క కప్పు కాఫీ కలుపుకోగలరా?' అంటే నవ్వేవాడిని తప్ప అలాంటి రోజు వస్తే ఎలా? అని గానీ, తనకే జ్వరమో వస్తే ఇల్లు ఎలా అని గానీ ఎప్పుడూ ఆలోచించకపోవడం ఒకరకంగా 'టేకింగ్ ఇట్ ఫర్ గ్రాంటెడ్' అన్నట్టేకదా..

ఇలాంటి ఆలోచనలు గతంలో లేకపోయినా, ఈ మధ్యతరచుగా వస్తున్నాయి.

దాంతోటే మీ అమ్మకి నేనేమీ సహాయం చెయ్యలేదన్న బాధ, నామీద నాకే, సరిగ్గా నీకొచ్చిన లాంటిదే కోపం రావడం మొదలయ్యాయి.. పెరిగే నా వయసు వల్ల కావచ్చు, మరే ఇతరకారణమైనా కావచ్చు ఆ అపరాధ భావన నాలో రోజు రోజుకీ పెరగడం మొదలుపెట్టింది..

ఏం చెయ్యాలో, ఎలా దాన్ని అధిగమించాలో తెలీలేదు నాన్నా! అలా ఆలోచిస్తుండగా.. నన్ను నేను మరికొంత బిజీగా ఉంచుకోవడం కొంతవరకూ సహాయపడుతుందనిపించింది..

తను ఇంటికోసం చేసిన పనులన్నీ నేను చేస్తే ఎలా ఉంటుంది? అన్న ఆలోచన వచ్చింది..

అప్పటివరకూ ఇంటికి కావలసిన సరుకులు, కూరగాయలు లక్షి, భర్త గుహన్ వెళ్ళి తెచ్చేవారు. వాళ్లని వద్దన్నాను. నెమ్మదిగా నేను ఆపనులు చెయ్యడం అలవాటు చేసుకున్నాను.

అలాగే వంట. ఈ వంట అనేది ఒకసారి పట్టుబడాలే కానీ, ఎంత హాయినీ, ఆనందాన్నీ ఇస్తుందో. ఇంటర్నెట్ వల్ల ఎంతో ఉపయోగం కూడా.. విడియోలు చూసి, పుస్తకాలు చూసి నేర్చుకున్నాను. నెమ్మది నెమ్మదిగా..

అందుకే లక్షి ని రావద్దన్నాను, అయినా పాపం నామీదున్న అభిమానం కొద్దీ మానదు.

'ఈ వయసులో నీకీ తిప్పలెందుకయ్యా? నా తండ్రిలాంటి వాడివి. ఓక్క మనిషికి అరగంటలో వండేస్తాను' అనేది నేను చెయ్యి కాలుచుకున్నా, వంట మాడి కడుపు మాడ్చుకున్నా. అయినా వదలకుండా నేర్చుకున్నాను..

మొన్న మీ అమ్మ తిధికి గారెలు, చక్రపాగలి చేసి గుళ్ళో అందరికీ పంచాను కూడా.. అంటూ చెప్తున్న తండ్రిని చెప్పలేని గౌరవంతో చూశాడు సేతు..

నీకు తెలుసా సేతు! నా స్నేహితులందరూ 'నలభీమ పాకం' అని ఓ పుస్తకం రాయమంటారు నన్ను, అంత రుచిగా వండుతున్నానని..'' సంబరంగా చెప్పారు ఆయన...

"వెరీ గుడ్ నాన్నా, ఐ యాం రియల్లీ ప్రౌడ్ ఆఫ్ యూ" అన్నాడు సేతు తను కూడా చిన్నగా నవ్వుతూ..

"అప్పుడు కాకపోయినా ఇప్పుడు మీ అమ్మ చేసే పనులన్నీ నేను చేసుకుంటున్నాను, అయినా నా మనసులో ముల్లలా పొడిచే విషయం ఏమిటో తెలుసా నాన్నా? ఆవిడుండగా ఇందులో ఒక వంతునా చెయ్యలేదే?" అని..

కళ్ళ జోడు తీసి చేతిరుమాలుతో కళ్ళు ఒత్తుకుంటున్న తండ్రిని చూస్తూ ఉండిపోయాడు సేతు.



[Click here to share your comments on this story](#)